

Arrest

nr. 308 548 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. VAN ROYEN, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen bij beschikking van 7 maart 2024 de grond meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het beroep komt onontvankelijk voor, in de mate dat het gericht is ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt hiertegen geen rechtsmiddel ontwikkeld. In zijn inleidend verzoekschrift stelt verzoeker dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van het bestreden bevel tot gevolg heeft daar deze laatste een gevolg is van of voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Het bevat duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet opdringt.

Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, lijkt voor zover ontvankelijk, ongegrond.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker werpt op dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op datum van 5 augustus 2022 via de burgemeester van de stad Antwerpen terwijl in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat deze het voorwerp uitmaakt van een aanvraag om verblijfsmachtiging van 24 mei 2023. De Raad merkt op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het niet duidelijk zou zijn of de verwerende partij de juiste aanvraag heeft beoordeeld. Uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier, meer bepaald uit het attest van inontvangstname, bijlage 3, van 24 mei 2023, blijkt immers dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging van 5 augustus 2022 op 24 mei 2023 werd overgemaakt aan de verwerende partij. Tevens bevat het administratief dossier een schrijven van de Stad Antwerpen aan verzoekers raadsman van 24 mei 2023 waarbij deze laatste hiervan op de hoogte werd gebracht. Er dient derhalve van uit te worden gegaan dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van 24 mei 2023 en deze van 5 augustus 2022 één en dezelfde aanvraag betreffen (hieronder 'de aanvraag om verblijfsmachtiging').

De eerste bestreden beslissing gaat duidelijk in op de elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Al deze motieven worden door verzoeker echter compleet ongemoeid gelaten. Verzoeker benadrukt wel de elementen die zijn zaak kenmerken, is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat hij “terecht verhinderd” is om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en dat door hier anders over te oordelen de bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin”. Hiermee kan verzoeker de eerste bestreden beslissing echter niet onderuit halen. Met een herhaling van de ingeroepen elementen en door zijn eigen visie op zijn zaak mee te delen toont verzoeker niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hem ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt voorts: Op “dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoeker gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke - zoals in de praktijk blijkt - minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoeker hierdoor de banden, integratie en zijn tewerkstellings-mogelijkheden, dewelke hij met België heeft opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien; hetwelke disproportioneel zou zijn; dat hieruit volgt dat verzoeker aldus aantoonde dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in MOSKOU (Russische Federatie) dewelke bevoegd is voor Armenië; dat dit de praktische onmogelijkheid voor verzoeker ten overvloede aantoonde.” Deze elementen heeft verzoeker echter niet aangehaald in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, die zich zoals gezegd bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op basis van elementen waarover verweerder niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit geenszins wordt geconcretiseerd in het verzoekschrift. Dit middelonderdeel is dan ook ontvankelijk.”

1.2. Verzoeker richt op 25 maart 2024 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker is het hier niet mee eens en wijst erop dat, los van de onduidelijkheid welke aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 precies werd beoordeeld, hij sinds 2011 in België verblijft en hier een asielprocedure en een procedure op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 heeft doorlopen en dat deze elementen het hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zodat ten onrechte wordt besloten dat zijn aanvraag onontvankelijk is. Waar de voorzitter opmerkt dat hij hiermee eerder de elementen van zijn aanvraag lijkt te herhalen dan een inhoudelijke repliek te formuleren op de beschikking, antwoordt verzoeker dat in deze beschikking wordt geoordeeld dat verweerder deze elementen correct heeft beoordeeld, dat hij het hiermee niet eens is en dus in die zin repliceert op de beschikking. Ook wijst hij erop dat de elementen die hij heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden in combinatie met elkaar moeten worden bekeken, zonder deze zoals in casu “in stukjes te snijden”. Verweerder repliceert dat afdoende is aangetoond dat verzoekers uiteenzetting over een onduidelijkheid i.v.m. de aanvraag niet ernstig is en sluit zich voor het overige aan bij de beschikking.”

1.4. Voor wat betreft de opmerking van verzoeker over “[...] de onduidelijkheid welke aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 precies werd beoordeeld,” werd op deze kwestie duidelijk ingegaan in de hierboven vermelde beschikking van 7 maart 2024, waar verzoeker niets concreets tegen inbrengt. Verzoeker haalt aan dat hij alhier een asielprocedure en een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft doorlopen en dat deze elementen het bijzonder moeilijk maken om in zijn land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Hij herhaalt dus een aantal elementen uit zijn aanvraag en wijst thans voor het eerst op het belang van de combinatie van deze elementen. Dit is geen repliek op de beschikking van de Raad. In de procedure van de vraag tot horen kan bovendien geen nieuwe argumentatie worden aangevoerd, zoals hierboven werd aangegeven (zie punt 1.2.). Het volstaat ten slotte ook niet om gewoon te poneren dat men het niet eens is met de beschikking omdat ze de 9bis-beslissing overleefd houdt.

1.5. Nu verzoeker er niet in slaagt de inhoud van de beschikking te weerleggen, blijft deze overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------